

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendö.	Pest, aug. 11. 1867. 19. szám.	**Gyüjtőknek** öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendö mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Haza jő-e Kossuth?

Azt beszélli — azt hirdeti
Deák közösügyes hada:
A szabadság felkent papja!
Kossuth Lajos nem jő haza.

Ej de hogy nem, mért ne jőne
Mikor a nép oly rég várja?
Hazahozza elébb utóbb
A szeretet roppant árja.

A lesz ám csak a népünnep!
— Királyok megirigylenék, —
Midőn **Kossuth** édes apánk!
A szent haza földére lép.

Ettől remeg az a tábor!
Mely most kényelmes pamlagon
Uraskodik, alszik, ásit,
S ezért fizetjük gazdagon.

LUDAS MATYI.

Eredeti levelek.

XXIV.

Szeretet baratom uram!

Vettem nagy böcsü szerkeztüi ajandik nagy örömmel nagy köszönetel.

Megérkezte hozzam vasarnap este a pöcsites kalitka harom szip madarkával. Örömömbe mingyart törtem föl a pöcsit, hat kirek alásan — madarkák kiröpültek mind, — azt se lattam vörösbögy volta e, vagy pedig zödbögy.

Hijaba! én nem tudom az ilyenfile portikávalbanyi, nem volt eddig mig alkalmam megtanulnyi. Hanem szerencsire ott lestek mar közösügyi hitelezük, azok mind megfogtak üket, — nagyon irtenek hozzaja, — és bezartak jobb oldalba a . . . . bugyilárisba.

Most mar volt, nincs, nem is köl.

Jüvö hiten alighanem talantan bizonyosan felmegyem Pestre, azirt is, hogy in mig szerkesztünit iletembe sohase nem lattam, szeretnik tunyi, milyen lehet az az aszony, ki ilyen kegyetleny tigrizshez, mint Matyi baratom! hozza merte menyi felesegül, köszöntetek ütet firjestül. Szeretnyik látnyi milyen tigrizs fiacskajuk van, ta-

lantan mire kinyőnek annak egiszen körmei, — akkora csak megnyövi magát szilsü baloldal izs majoritasba?

Most kicsit kritizaljuk a Matyi!*)

Elüször is az a Szemere Mikloshoz irt levelke szörnyen hasra este magát. Mar mirevaló a jó poetahoz rosz verseket firkalgatnyi? osztan hat beillenik egy halotti bucsuztatónak olyan hosszukas.

Karakan Marczi jol suhingatja a karikassaval.

Az atyai csizmadia olyan unalmas, eb hiszi, hogy nem baro Keminy irogatja inkognyitó, — paraszt ember meg nem irti.**)

Hasli Mozsi elig ju, mert elig rövid.

A fulankok is megjarjak, hanem izs a vesiket, legalabb a hasakat.

A kipek osztan mar megteszik a hat vagast, mindig meg van az eredeti eszme bennök, gyakran az ügyes kivitel izs.

Pattantyuk? ki milyen, sok pattanja, sok csötörtököt mondja.

A tigriskörmök? dobre, mindig jók mikor ilesek.

Az Iczik szomszid meg az a Mihaly gazda emberül viselik magokat mindig.

A czigány is mindig jó.

A szerkesztüi izenetek annal jobbak, mennil csipősebbek, azokat szereti olvasgatnyi a publikum.

Ezzel maradom a spektabilis dominus szerkeztü baratom uramnak

türelmes polgartarsa
Semmisemvaro Janos.

Nota béne! Ugy látom Pesten mar magyarul kezeltetüdik a posta, hanem itt Palotan mig most izs nimetül kell, — akar tudja az ember akar nem — alairnyi a reczepiszre. Ha mig egyszer nekem nimetül mer az a postas pinz hoznyi, dusa moja! fogadom hogy ...... no hisz azirt bizony nem adom neki borravalonak.

Hogy leszünk már?

Hogy leszünk már apjuk! kend már csak többet tud, —
Ez a mi szegényke országunk mire jut?
Hiszen van már minden, király és miniszter...
A sok golyhó finánez még is itten lebzsel.

Szja! kedves feleség, szükség van fináncra,
Ki azt a tengernyi adót lediktálja, —
Mi árva fejünkön függelék és pótlék,
Meg az ördög tudná miféle aprólék?

Vitéz Miska.

*) Na még csak e kellett, hogy saját lapomban a kritikának adjak helyet.
**) Kinek a pap tetszik, kinek a papné. *Szerk.*

Spekulátzió.

Hej! csak már ki lenne mondva
Az emánczipáczió!
Mindjárt ütné a markomat
Legalább fél millió.

Snaszberger Mózesnek lánya
A kedves kis Rákhele!
Milliomos, és én tüstént
Jegyet váltanék vele.

Rigó.

Alkotmányos „Hiszek egy.“

Hiszek egy emberben mint isten remekében, a nép szabaditójában, Kossuth Lajosban.

Hiszek az ő nemes szivében, igazság szeretetében és szeplőtelen honszerelmében.

Hiszem, hogy haza jő Kossuth itélni eleveneket és nem holtakat, honárulókat és gazokat.

Hiszek hazánk szebb jövöjében, függetlenségében, szabadság és a honvédek feltámadásában.

Hiszek Deák teremtményének a közösügyi elaboratumnak, ezen csodaszülöttnek gutaütés általi halálában.

Hiszek a dohány-monopolium és stempli elpusztulásában s a kutyaadó behozatalában.

Hiszem, hogy közel az idő, melyben irmagról sem találunk egy fináncot széles e hazában.

Hiszek a zsidók emánczipáczióiában, majd ha fagy, hó lesz nagy.

Hiszem, hogy ha a zsidókat tréfa nélkül emánczipálják, valamire való zsidó leány inkább a kutba ugrik, mintsem zsidólegényhez menjen férjhez.

Hiszem, hogy százezrek vannak hazánkban, kik, ha eleven megnyuzzák se tudják kifizetni adórestáncziájukat.

Hiszek ennélfogva az adóexekutióban.

Hiszem, hogy az osztrák államadósságot magunk jó szántából itéletnapig sem fogjuk kifizetni.

Hiszek a magyar delegátziónak osztrákos érzületében.

Hiszek a mostani majoritásnak jövendőben minoritássá való törpülésében.

Hiszem, hogy az opportunitás veszsző paripáján lovagló kormány hatalmát ugy elhordja a forgó szél, mint a pozdorját.

Hiszek a csaszlaui filiszterek és cseh beamterek megugrásában, vagy akarják vagy sem.

Végre hiszek a muszka-burkus és az osztrák-franczia háboruban, — melyben ugy elpáholnak bennünket, mint a kétfenekü dobot. Ámen.

Tigriskörmök.

Nemes Pestváros tekintetes tanácsa jónak látta a koronázási halmot örökemlékezet okáért a lánczhid előtti téren, — hova Széchenyi emlékszobra terveztetett — meghagyni.

Persze azt nem vette figyelembe, hogy az egész környék minden gazza, minden piszokja itt akad meg; igy lesz aztán a királyhalomból . . . szemétdomb.

Ugy jártunk bizony mink mint az egyszeri leány. Hát az hogyan járt? Azt mondta, hogy még várok egy farsangot, ha elvesz valaki jó, hanem hát megesem. Mi is csak vártuk a szabadság lakodalmát, de bizony csak nem jött, egyszer aztán csak elkezdtünk törvénytelenül közösködni, most Hungária kisasszony is megesett; le is tette törvénytelen magzatát, megis kereszteltette delegációnak.

Olyan egésséges istenadta fatytya!
Hizik és mosolyog mint az édes attya.

Denique Pestmegye központi bizottmánya nem vette örvendetes tudomásul Kossuth megválasztását? Se baj no! „lesz még czipó lágy kenyér" azt mondja erre Halász Boldizsár.

A kormánytámogató lapok fitymálva kicsinyelték a legnagyobb munka idején a váczi választók 500-ra menő számát.

No bezzeg ujjonghatnak mostan Szlávi miniszteri titkár dicsőségén, kit összesen 16 mond tizenhat választó kiáltott ki országos képviselőnek.

Az „Esti lap" elnevezte a baloldaliakat közösügyetleneknek. Viczczet akart csinálni az eszemadta! hanem voltaképen a tisztajellemnek szolgáltatott igazságot, mert a baloldalisták magok is elismerik, hogy Pálffy Albertnél csakugyan ügyetlenebbek a . . köpönyeg forgatásban.

De jó hogy az a csákvári járás meg nem választotta követnek Kossuth Ferenczet, bárcsak máshol se választanák meg. Ugyan miért? Hát hogy megmaradna a jövő őszre nékünk. Majd mi aztán — itt a bodajki járásban — megválasztanánk Miske helyett, aki fájdalom! ép ugy nem akar kelleni a miniszteriumnak se, — mint minekünk.

Tehát Pulszky urnak sem sikerült Szentesen egy közösügyes — jobboldalas — osztrák — magyaros demonstrátiót kisütni?

Nem biz ottan, saját választói azt mondták a képviselő urnak: „de iszen hallja! nem éri azt hajason, kopaszon is bajoson" s azzal utifüvet tettek a talpa alá.

Az „Esti lap" már hozsánnát kiáltott Perczel elé, hogy az is közösügyes leend. Ugyan mit mondanának erre a zalaegerszegiek, kik midőn megválaszták a tábornokot, ezt dalolták:

Hej de hosszu a fejérkép utcza,
Nem kell nekünk volt követünk ujra.
Szabó Samu! meg kell tőled válni . . .
Két urat jól nem lehet szolgálni.
Éljen tehát Perczel Mór követünk!
Kit a baloldalra hün követünk.

Kérdi az adózó polgár a jegyzőtől „ugyan édes jegyző uram! hogy van az, hogy az idén több az adóm mint tavaly, pedig most szabadság is van?

— Hja barátom! — felel a jegyző — a szabadságért is kell ám külön fizetni.

Hiszen jól van, csak az a furcsa, hogy a nagy adót már látjuk, de a szabadságot még nem igen látjuk most se.

„Igaz hogy Pesten járt Görgei? kérdé nagy csudálkozva a paraszt ember a jegyzőt.

— Igaz bizony. —

Aztán még se akasztották ott föl? kérdi még nagyobb csudálkozással.

Pattantyuk.

Az ötvenes években bujkálni kellett sok becsületes hazafinak. Ekkor történt, hogy egyik állásából kizavart képviselő, felcsapott egy ügyvéd mellé irnoknak; együtt aztán sok kedélyes estét töltöttek tarok mellett.

Egyszer a többek közt az irnok rosz hivása miatt elfogták a principálistól a huszonegyet — s az dühbe jövén erősen pattoga irnokára: micsoda tökfejű, szamárfejű az ur! hogy meg nem tanul már tarokkozni.

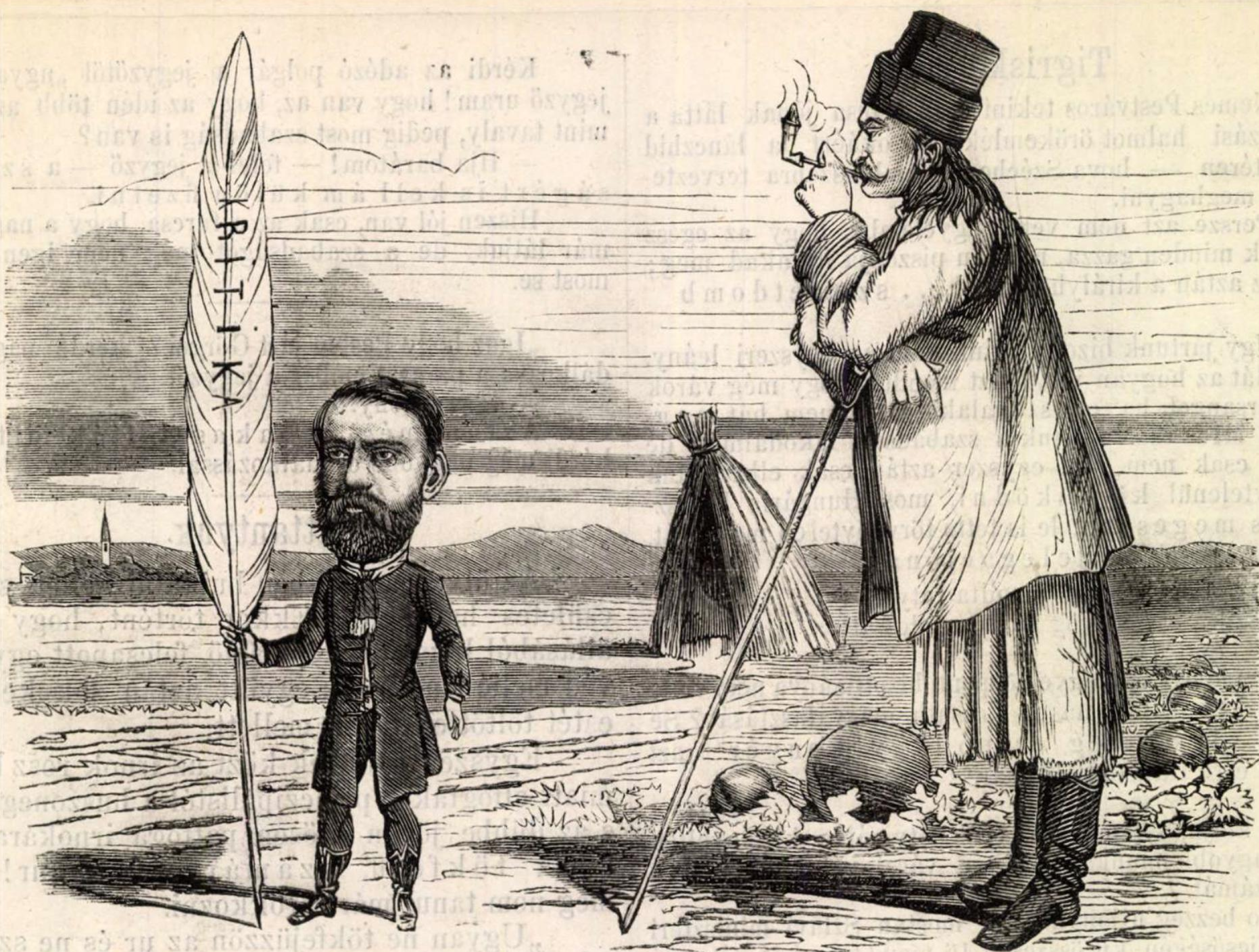
„Ugyan ne tökfejüzzön az ur és ne szamárfejüzzön engemet," vága vissza az irnok — hisz jelenleg az ur az én fejem.

Az is az ötvenes években történt, hogy egy n. sz miklósi szegény polgártárs, kinek minden vagyona nehány forintocskából állott Kossuth bankjegyekben — elment az akkori jegyzőhöz, s kérte hogy eszközölné ki annak beváltását. A derék nótárius ur aztán, — talán hogy magának a Bach kormány előtt érdemeket szerezzen — Aradra utasitotta szegény embert, hogy majd beváltják ott. Ottan aztán be is váltották . . . . 12 bottal.

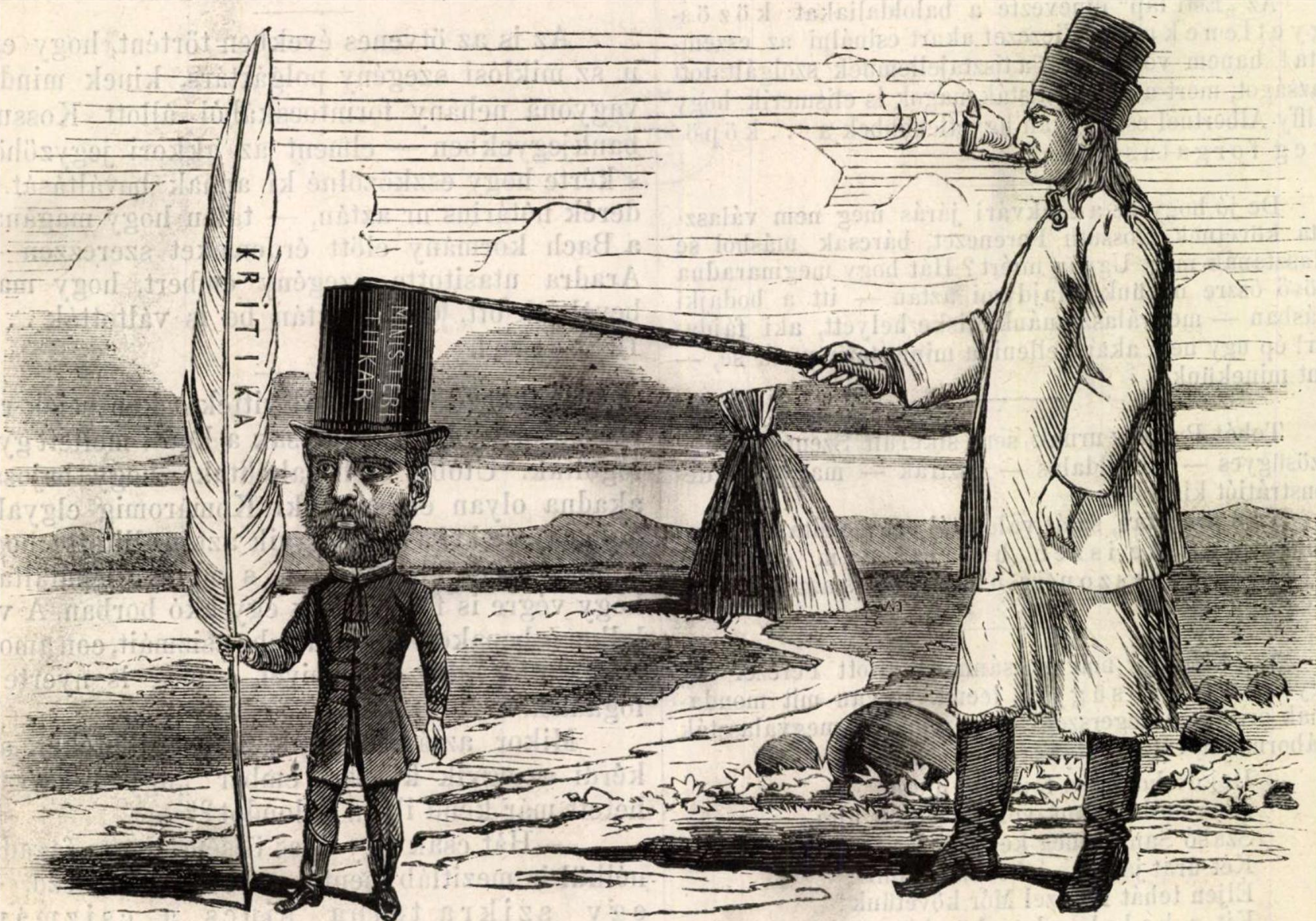
Csikorgó télben bort vittek a keneseiek rév Komáromba. Utközben csak a kocsi mellett gyalogoltak. Utóbb előhozakodtak, hogy bajosan akadna olyan ember a ki Komáromig elgyalogolna mezitláb. Az egyik aztán állitotta, hogy ő bizon csak elmenne, — s addig disputáltak, hogy végre is fölfogadtak egy akó borban. A vállalkozó bepakolván az ülésbe csizmáit, con amore baktatott gyalog a többivel, s meg is nyerte a fogadást.

Mikor aztán kiadták a bor illetékét, azt kérdi az egyik kenesei ember: „ugyan hogy tehetett már kend ilyen bolondot?"

— Hát csak ugy édes öcsém! hogy fogadás nélkül is mezitláb mentem volna, mert nézd, — egy szikra talpa sincs a csizmámnak. —

Dinyecsősz: Ez az a hires iczi piczi Gyulai Pali, ki ugy handabandázott a megyék ellen.

Talán bizony szerette volna iczi picziségét legalább ennyivel kitoldani.

Ni ni ni! az ördögbe, talán még ennyire is kinöhette volna magát.

Hanem bezzeg megjárta, mert Csernátonyi uram öcsém nagyratörekvését ugyancsak lepecsételte.

Mexikói románcz.

(Melyet a hóditók tul a tengeren tanultak, s itthon énekelhetnek.)

Huzd rá czigány huzd rá!
Szomoru nótámat,
Meghasad a szivem,
Megöl a bubánat.

Büszke legény voltam . . .
Földre alig léptem,
A merre én jártam —
Csak virágot téptem.

Itt hagytam a rózsám . . .
Kaland után vágytam,
Mexikó országa . . .
Hódolását vártam.

Itthon apám! anyám!
Elsorvad bujában,
A rózsám meg van még . . .
Él a más karjában.

Hazámat, lelkemet,
A dobszó elvitte . . .
Sánta láb, béna kéz,
Van már csak helyette.

Fényes kard! helyetted
Koldus botot leltem,
Gyalázat rozsdája . . .
Emészti a lelkem.

Hazám ifjusága!
Reményünk virága!
Ne járj hóditani —
Szabad nép nyakára!

Hej! ha te igazán . . .
Ember tudnál lenni?
Itthon is volna mit
A hazáért tenni.

Kezed munkájával —
Hóditsd azt a földet,
Melyet Árpád apánk
Véren váltott, szerzett.

Itthon sincs hazája —
Immár a magyarnak,
Jött ment rozsda népek —
Kitúrni akarnak.

És a nagy világon
Nem lesz számunkra hely, —
Maholnap megtelik
Csordultig a kehely.

Itthon kell — s nagyon kell —
A munkás kéz s erő,
Hazánkat épitő . . .
Ellenséget verő.

Szabadság hősei —
A mely földön vannak,
Ne légy ellensége . . .
Soha az olyannak!

Ha te elakarsz még
Hóditani menni:
Jó lesz előbb rólunk
Egy kis példát venni.

Huzd rá czigány huzd rá!
Szomoru nótámat,
Ugy sem teszed ám el,
Az én banknótámat.

Kondor Marczi.

A finánczot is ki lehet játszani.

(Tréfás história.)

Egy csömöri ember borjut hozott a pesti piaczra a napokban.

A vámházon kivül lévő, ugynevezett „mezitlábos“ csapszékbe egy ital borra betérvén: beszélgetés közben szóba jött, hogy minő szemesek azok a pesti finánczok, még csak egy csirkét sem lehet becsempészni, anélkül, hogy meg ne szagolnák.

„Ej dehogy nem, — szóla egy ott borozgató czinkotai ember, rá szedtem én már akárhányszor azokat a fináncz okat, a kend bornyuját is beviszem most fényes nappal a vámon, a nélkül, hogy accist fizetnék érette.

— No ha beviszi kend atyafi! kendnek adom ezt a borjut, hát kend mit tesz rája, ha be nem viheti? —

„Én meg, ha be nem viszem, kifizetem a borju árát, monda a czinkotai.

A fogadás tehát megtörtént.

Van a mezitlábos csaplárnak egy nagy fehér komondor kutyája, fogja a czinkotai ember, nagy ügygyel bajjal betömöszöli ezt egy zsákba, s aztán felveti a taliga hátuljába és hajt egyenesen a vámház elé.

— Mi van a zsákban? — kérdi az ott áldogáló fináncz.

„Ott biz uram! csak egy kutya van, — nem akart sehogy se a kocsi után jönni, tehát muszáj volt a zsákba dugni,“ — felelé a paraszt.

A fináncz azonban nem hitt a szónak — s parancsolá, hogy oldja ki a zsák száját, hadd lássa.

A mint tehát kioldja a paraszt a zsákot, uczczu! ki ugrik a kutya, s inál hazafelé mint a szél.

„Ennye ennye uram! milyen bajt csinált most nekem,“ — dörmöge a czinkotai tettetett boszszusággal — „hogy fogjam már most én meg azt a kutyát.“

A fináncz persze előbb röhögte a kutya mulatságot, aztán pedig vigasztalta a parasztot, hogy sose busuljon, nem vész az a kutya el — megfoghatja azt.

Visszaforditotta tehát a furfangos czinkotai a taliga rudját a mezitláboshoz, s ottan egy keveset borozgatva, most már a borjut dugta zsákba s azzal hajtott a vámház felé.

A fináncz meglátván emberét kérdi tőle:

„Na atyafi! megfogtad a kutya?

— Meg ám nagy nehezen, itt van a zsákban ni . . hanem ki ne ereszsze az ur megint, mert istókugyse megfizeti a fáradságomat. —

„Na na . . . csak nem haragszik, hanem menni tovább“ békelteté a fináncz a parasztot.

Be is hajtatott emberünk ellenfele szemeláttára a borjuval a nélkül, hogy érette accist fizetett volna, s igy a fogadást megnyerte, és megmutatta, hogy a fináncz ot is ki lehet játszani.

Szajkó história.

Mint a kunok ebe a homokon,
Ugy sétál a czigány Szomolnokon, —
Egy pironkodó vörös nadrágban —
S mezitlábra szorult attilában, —
Miket egy földes urtól kunyorált,
Ki kolerában más világra szált.
Ott kapta tőle — a czigány mondja, —
Kapta, vagy csente? az az ő gondja.

„Te parast — te! bastom a viredet,
Hát nem vesed le a sivegedet??
Nem tisteled azs urad ruháját —
S benne képviselője pofáját?"

— Tisztelném ha ura is bent lenne,
S nem egy füstös czigány volna benne.
Annak, ki sohasem mond igazat,
Bolondság a bizalmi-szavazat; —
A nadrágod még kiporolhatják,
S vasfazékad hátadra pufolják.

B. Alla.

Adomák.

A kövesdi palócz először utazott életében vasuton. A gödöllői állomásnál egy sváb asszony rikácsolta torkaszakadtából „frisches Wasser, frisches Wasser." Persze a pasasérok közt az asszony jó vásárt csinált a friss vizzel, mit a palócz atyafi látván, gondolkozóba esett, ha valyon nem jó volna e, ha ő is megkóstolná azt a fris vas szert.

„Na még ilyet sem ittam — pedig má meg öregedtem" dörmöge magában a palócz — adjék kee csak nekem is belőlle egy garasárát."

A svábasszony tölt egy pohárral, a palócz előbb gyanusan nézegetve a pohár tartalmát, végre is rászánja a fejét és kihörpenti.

„Hallja-e kee! az apját tegye kee luóvá, — hiszen nálunk ezt viéznek hivják" förmedé a sváb asszonyra haraggal.

Az atyafinak persze arról fogalma sem volt, hogy még a vizet is pénzért lehessen árulni.

Most nem rég az egyik nemes vármegyében pót-tisztujitás volt. Csak egy szolgabirót meg egy esküdtet kellett választani, s a megye termében a közönség számára nem voltak székek, csak ugy álldogáltak. A főispán kikándidálta a jelölteket, de a többséget nem birta ki venni a nagy lármában. Ezért felszólítja a bizottmányt, hogy akik N. N. urat akarják hát álljanak fel, (NB. ugy is állt az egész publikum, ha akart volna se ülhetett volna le.) Hát nagy bámulatára azt veszi ám észre a főispán ur, hogy felszólitására az egész publikum l e ü l t a v á r m e g y e h á z p a d l ó j á r a.

Nagyon sokalta adóját az atyafi, beballag tehát a jegyzőhöz, s kérdi:

„Ugyan édes jegyző uram! hogy van az, hogy az én adóm oly roppant sok?

Nézi, nézegeti a jegyző a kis könyvet, a nagy könyvet, utóbb aztán csak kisüti, hogy a bizony azért olyan sok, mert ö s s z e k e v e r e d e t t a p o r c z i ó v a l.

„Ugyan válogassa ki, édes jegyző uram!"

— Szja barátom! ezt kiválogatni nem az én dolgom. Azért van most a d e l e g a t i ó Bécsben majd kiválogatja az. —

„N o é n m e g i n k á b b n e k i a d o m f e l é t, csak válogassa ki ugy, — hogy köszönet legyen benne.

Hogy iszsza a magyar ember a sört?

Az én Cs... Károly druszám még a csizmaszárában sem türi meg a vizet, hozzá van szokva a jó borhoz, nem is csoda, mert hát a szegszárdi hegy tőszomszédságában lakik. Hanem aztán tud is inni, mint a gödény. Nem is lehetne őt Tolnamegyéből mással kikergetni csak sörrel.

Czimborái ismervén sörellenes természetét, több izben ráakarták venni, hogy kóstolja meg legalább Gámbrinus keserü italát, mitől csak a has nő, az ész pedig tompul, de ő hatalmasan ellentállott minden kisértésnek, azt mondván, hogy inkább deákista lenne, mintsem egy pohár sört meginnék.

Egyszer ritkaságképen a szegszárdi vendéglős jó sörre tett szert, ha ugyan a sör jó lehet, s a fiatal magyar gambrinusok ugyancsak dicsérték a drusza előtt.

„No majd megmondom én, hogy jó-e? kelner hozzon egy dézsával abból a dicsért sörből" monda Gambrinus ellene.

A kelner előczipelvén a dézsa sört, parancsolá a drusza, hogy tegye az asztal alá...

„No most meg hozzon 40 itcze bort ide az asztalra ni, hamar mert szomjazom."

Az is megtörtént.

Ekkor kapja magát a drusza, — lábait csizmástól a dézsába rakva, elkezd iszogatni mondván: „m a g y a r e m b e r a s ö r t c s a k l á b v i z n e k h a s z n á l j a."

Egy reklamáló nyergeshez.

Tán a nyeregbe vartad az eszed?
Mikor azt a felszólamlást tetted.
Ha máskor teszed legyen ok..
Mert a körmödre kopintok.

Egy posta-mester.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Nü nü nü mi baja van khendnek khedves Mihály bátya! hogy ulyan szumuró pufát vág? lelkhümre mondom, még ilyen desperáthosnak nem láttam khendet.

Mihály. Akad a szegény embernek baja és boszusága mindig Iczik szomszéd!

Iczik. Tholán bizuny az ereb Mechol Lunyai finánczminiszter a nyokára khöldütte már khendnek a khatuna ekzekutziót... mi?

Mihály. Azt épen még nem tette, hanem a legujabban kibocsátott rendelete után kilátásunk van hozzá, az adóhátralékért.

Iczik. Hát legyen khendnek belátása, és fizesse khi azt az aduhátralékut ekzekóczió nélkül, hiszen thermett must Mihály gazdának szépecskén buzája.

Mihály. De iszen szomszéd! sok lukat kell azzal betömni. Az is baj ha terem, az is ha nem. Ehun ni — anyi egyiptomi sovány esztendők után, valahára terem a szegény embernek egy kis üszögős buzája, — utczu rajta! ki kap azon legelőször? Hát a finánczminiszter! ki azt akarja, kogy ez az egy valamire való esztendő fizessen ki 18 évi nyomoruságot, anyi millió adóhátralékot, inségkölcsönt, kontót, s a jó isten tudná még mit. Hiszen szomszéd! ha ezeket mind most veszik meg rajtunk, nem hogy vetőmagunk, de még a betevő falatunk sem marad télire. Hej csak nem hijába dalolja ezt a nótát a magyar:

Kossuth Lajos! Kossuth Lajos!
Az ország sorsa most bajos!
Hej! csak addig lesz az bajos:
Mig haza jön Kossuth Lajos!

Iczik. Bizuny khedves Mihály bátya! beszél khend valamit, zoloch leben... ugy éljek ezer esztendüig hallja khend: a mint thükilletes igazsságossága van khendnek. Magam is khezdem már thörelmetlenkedni, mert a mint hallom a finánczminiszteriom a spirithusz és pálinkafüzést is megakarja szuritani — e rűach en dáj nesome... ürdüg bujjik a lelkhébe.

Betütalány.

1, 2, 8. Az irtózatnak egy jele.
6, 5, 3, 6, 7. Hóbortos ifjak csuf neve.
2, 8. Készen ez nem régen állhat.
8, 2, 1. Békességes házi állat.
10, 9, 6, A növényeknek egy neme,
Házat szoktak fedni vele.
12, 2, 8. Mindenféle testben meg van...
Kicsiben vagy pedig nagyban.
7, 8. Régen hadban használtatott.
3, 5, 6, 9, 8. Vizben választ mindig lakot.
7, 3, 4. Egy része szád belsejének.
8, — 12. Keresztneve sok egyénnek.
6, 7, 8. Szorgalom s munka jutalma.
7, 10, 5, 12. Urnak van rajta hatalma.
6, 2, 3, 4, 1, 5. Ágynemüid közül egy rész.
1, — 12. Név, a mely feledve nem lész.

Ludas Matyi gyorspostája.

Athendzsure mandzsure...
Náne máró náne más,
Jaj a fogunk a kvótába...
Nem sokára bele vás.
Fint vannak már ottan Bicsben
Azsok a legátusok!
Megalkusnak a bőrünkre
A derágalátusok!
Jajajaj! devla rugja meg —
Borsos ezs azs alkotvány!
Minden terhet a mit levet
Csák a mi hátunkra hány. —
Meglássátok reánk sózzák
Az adósságnak felit, —
Azs ostrák nagy pazsarlásnak
Mi issuk meg a levit.

Vitéz Miskának: Hát csak ide vele, ha viczczes tartalma, majd meglátjuk aztán széna e vagy szalma?

F... Károly druszának Szegszárdra:
Száraz kut a gégém csapja,
Matyi a bort mikor kapja?

Sz... Menyhértnek Beregszászon: Köszönettel vettük a küldeményt, alkalmilag majd felhasználjuk a melyiket lehet, máskor is csak minél egyszerübbet és népszerübbet.

Herkó Páternek: Kaptuk és adjuk.

Vitéz Pénzvári Habakuknak: Talpraesettebb kellene... olcsó husnak hig a leve.

Hársli Smilinek: Másképen szeretnők azokat a zsidóleveleket, politikai vagdalkozással és viczczekkel füszerezve.

Rajzoló **Stuhlmüller.** Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.